

# РЕШЕНИЕ

№ 25012

гр. София, 27.11.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,**  
в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Елеонора Попова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9062** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл.167 ал.2 т.2 от Закона за движение по пътищата и Наредбата за организация на движението на територията на Столична община.

Образувано е по жалба на Б. А. П. срещу принудителна административна мярка (ПAM) по чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП, изразяваща се в принудително задържане чрез поставяне на „скоба“ на лек автомобил „Т. А.“, с рег. [рег.номер на МПС] , приложена на 28.08.2024 г., от „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД- И. И. Г..

Релевира доводи за незаконосъобразност на наложената ПAM. Поддържа, че същата е непропорционална и го засяга в много по- голяма степен като водач на МПС, превозващо инвалид, спрямо засегнатия обществен интерес. Пзовава се на Конвенцията за правата на хората с увреждания и на съдебна практика. Твърди, че решението му да паркира на място необозначено за паркиране на хора с увреждания и незаплащане на дължимата такса за паркиране в синя зона се дължи на практиката на служителите на ЦГМ, да му казват, че може да паркира без заплащане в синя зона за платено паркиране в непосредствена близост до означено за паркиране инвалидно място. Претендира отмяна на наложената ПAM и сторените разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Пледира да се вземе предвид трайната съдебна практика, че поради силно ограничения брой инвалидни места има практика за паркиране в непосредствена близост до инвалидно място. Жалбоподателят заявява, че го е правил многократно и

за първи път е санкциониран. Иска да бъде отменена наложената му ПАМ. Претендира разноски.

Ответникът –служител на „Център за градска мобилност“ ЕАД, чрез процесуалния си представител адв. Г. оспорва жалбата, моли да бъде отхвърлена, претендира направените разноски по списък. Аргументи в подкрепа на законосъобразността на наложената ПАМ са изложени в писмено становище. Пзовава се на съдебна практика на ВАС. Изтъква, че в случая са спазени условията на чл.22 от Наредба №РД-02-20-2/26.01.2021 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството съобразно необходимия брой места, предназначени за хора с увреждания, спрямо общия брой места за паркиране в зона за почасово платено паркиране. Претендира разноски съгласно списък.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 28.08.2024 г., в 13.17 ч., при осъществена проверка от служителите на „Център за градска мобилност“ ЕАД в в [населено място], на [улица], е регистриран паркиран автомобил „Т.“, с рег. [рег.номер на МПС] на платено място за паркиране в „Синя зона“ като „неплатил“. След регистриране на автомобила „неплатил“ за „Синя зона“, същият е бил задържан принудително с техническо средство тип скоба в рамките на „Синя зона“ поради незаплащане на дължимата цена за паркиране по чл.99, ал.3 от ЗДВП, за което е изготвено Съобщение №В2500032/28.08.2024 г. /л.15/. На предното стъкло на автомобила имало поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания сериен № 78881, валидна до 01.10.2024 г., издадена от кмета на СО. Мястото, където е регистриран автомобил не е обозначено със знак Д 21 /място за паркиране на лица с увреждания/.

По делото няма спор, че Б. А. П. не е заплатил дължимата такса за паркиране на място за паркиране в „Синя зона“.

Процесният автомобил „Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] е освободен след заплащане на глоба в размер на 30 лева на 28.08.2024 г. в 13.52 часа, удостоверено с Протокол от 28.08.2024 г. и изготвен снимков материал /л.37 и сл./.

От страна на жалбоподателя е представено копие на карта за паркиране на хора с трайни увреждания сериен № 78881, валидна до 01.10.2024 г., издадена от кмета на СО и амбулаторен лист.

Приета по делото е административната преписка- Съобщение №В2500032/28.08.2024 г., Протокол от 28.08.2024 г., Инструкция, Длъжностна характеристика, Допълнително споразумение към трудов договор, Заповед № СОА 21-РД-95-578/26.11.2021г. на кмета на СО с Приложения 1 към нея, Заповед № СОА18-РД-95-454/03.08.2018г. на Кмета на СО, Решение №73 от 17.12.2015г. на СОС, Схеми за организацията на движението и снимков материал.

От гласните доказателствени средства чрез разпит на свидетел на В. К.- „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“ в ЦГМ, се установява, че на 28.08.2024 г. бил на работа заедно с колегата си И. Г., който в същия ден описвал в протокол автомобилите, на които са поставени скоби. В показанията си, същият сочи, че изготвил снимковия материал, като автомобилът не бил паркиран на инвалидно място, а преди това и имало поставен инвалиден талон и талон „служител на Агенция по безопасност на храните“. Свидетелят К. потвърждава, че в близост имало едно

инвалидно място, но то било заето. И заявява: „Когато инвалидното място не е свободно се паркира по общите правила с талон или „смс“.“

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена пред АССГ, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 от с.з. до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Според чл. 124 от НОДТСО, оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип „скоба“, таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните ППС, се организира и осъществява от общинското дружество „Център за градска мобилност“ ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и сл. от ЗДвП.

Съгласно Заповед № СОА 21-РД-95-578/26.11.2021г. на кмета на СО с Приложения 1 към нея, Заповед № СОА18-РД-95-454/03.08.2018г. на Кмета на СО и Решение №73 от 17.12.2015г. на СОС, кметът на СО е одобрил „Ред и условия за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство, тип „скоба“. Кметът на СО е определил юридическото лице „ЦГМ“ ЕАД, като орган по смисъла на §1, т. 1 от АПК, на когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка, като е оправомощил служители на „ЦГМ“ ЕАД с властническите правомощия по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП. Именно поради оправомощаване на служители на общинското предприятие, а не на цялото предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инструкция за работата на служителите на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт“ и „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“ в сектор „Принудително задържане“ от отдел „Паркиране“ на дирекция „Паркиране и мобилност“ по участъците от зоните с режим на почасово платено паркиране– „Синя зона“ и „Зелена зона“, в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да налагат принудителната административна мярка. С оглед изложеното, носител на властническото правомощие да наложи принудителните административни мерки са лицата– служители на „Център за градска мобилност“ ЕАД, които въз основа на валидно правоотношение заемат длъжността „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“, на каквато длъжност е лицето, наложило процесната ПАМ, видно от представеното по делото допълнително споразумение към трудов договор, длъжностни характеристики, Инструкция за работа на служителите на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“, в сектор „Принудително задържане“ от отдел „Паркиране“, на дирекция „Паркиране и мобилност“. По изложените съображения съдът намира, че оспорваният акт– ПАМ е наложен от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и при спазване на процедурните правила, с оглед на представените по делото доказателства, поради което не страда от пороци водещи до нейната нищожност.

Принудителното задържане представлява принудителна административна мярка по

смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се налага при условията, посочени в специалния закон. ЗДвП не предвижда съставяне на нарочен акт в писмена форма за налагане на конкретната ПАМ. Аргумент в тази насока се извлича при тълкуване разпоредбата на чл. 172, ал.1 ЗДвП, според която изброените в чл. 171, т.1, т.2, т.4, т.5, буква "а", т.6 и т.7 от закона ПАМ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По аргумент на противното за ПАМ по чл. 167, ал.2, т.2 ЗДвП не се изисква писмена форма. Поради това съдът приема, че за целта е достатъчен съставеният протокол за блокирани автомобили както и изготвеното съобщение. От същите е виден номерът и марката на автомобила, дата и часът на заскобване.

Предвид това, настоящият съдебен състав намира, че е спазена изискуемата от закона форма и не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на оспорваната ПАМ.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Въвеждането на платено паркиране в населените места е нормативно уредено в чл. 99, ал.1 от ЗДвП- в населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието. Съгласно ал.3 на чл. 99 от ЗДвП Общинският съвет определя цената за паркиране на местата по ал. 1, както и условията и реда за плащането ѝ от водачите на специализираното звено на общината или на юридическото лице по чл. 13, ал. 1, т. 13 от Закона за обществените поръчки, на което е предоставено управлението на тези места.

Съгласно чл. 58 от НОДТСО удостоверяването на заплащането и контрола на действителното време на паркирането на автомобили в зоните за почасово платено паркиране се регламентира в заповедта по чл. 54 от настоящата наредба. В издадената въз основа на чл.54 заповед на кмета е постановено, че в зоните за почасово платено паркиране не се допуска паркиране на ППС без заплащане, без да е поставен на видно място валиден талон за паркиране, трайно и отчетливо маркиран с неизтриваемо средство, с всички задължителни отбелязвания, без изпратено мобилно телефонно съобщение SMS за заплащане на указания върху указателната табела номер. В чл. 124 от НОДТСО със заповед на кмета на СО са уредени правомощията на общинското дружество ЦГМ ЕАД по използване и прилагане на техническо средство „скоба“, таксуването на собствениците и освобождаването на блокираните ППС на територията на СО. Действията на служителите на ЦГМ ЕАД в конкретния случай са следвали процедурата, описаните по- горе заповеди на кмета на СО. ЦГМ ЕАД работи в изпълнение на Решение № 73 от 17.12.2015г. на СОС, в което са определени цените за паркиране в зоните за платено паркиране, цената за принудително задържане и цената за принудително преместване на ППС.

В нормата на чл.167, ал.2, т.1 и т.2 ЗДвП е предвидено, че службите за контрол, определени от кметовете на общините контролират в населените места спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства и използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата такса за паркиране по чл. 99, ал. 3 до заплащане на таксата и на разходите по прилагане на техническото средство. Т.е. техническото средство може да се прилага единствено и само по отношение на пътно превозно средство, за което не е заплатена съответната такса по чл. 99, ал. 3 ЗДвП и което е паркирано в определените места от кмета за платено паркиране, обозначени съгл. чл.

99, ал. 2 ЗДвП. По аргумент от чл. 99, ал. 2 ЗДвП задължението за заплащане на такса за паркиране е обусловено от обозначаването на участъка като зона с особен режим за платен почасов престой. Цитираната разпоредба въвежда задължение местата за платено паркиране в населените места за определени часове от денонощието да се обозначават с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които на водача да се указва условията за паркиране. Нормата съответства на чл. 62 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, според която началото и краят на действие на зоните за паркиране в режим на почасово платено паркиране се сигнализират с пътни знаци и табели, чрез които на водачите на ППС се указват условията за паркиране, като могат да се оборудват с камери за видео наблюдение, апарати за фото заснемане и да се обозначават с пътна маркировка. По силата на чл. 101 от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, (обн., ДВ, бр. 73/21.08.2001 г.) пътни знаци от група "Д" се използват за въвеждане на специални предписания за участниците в движението и се поставят непосредствени преди местата или участъците, за които се въвеждат. Видно от чл. 115, ал. 1 от Наредба № 18 с пътни знаци Д13 "Начало на зоната на действие на изображения пътен знак" и Д14 "Край на зоната на действие на изображения пътен знак" се сигнализират съответно входовете и изходите на зоната, на чиято територия е валидно действието на изображения пътен знак за въвеждане на специална забрана, задължение или предписание. Следователно, за да се приложи законосъобразно мярката следва да са налице следните кумулативни предпоставки: паркиране на моторно превозно средство в зона, определена за платено паркиране, във време, за което е дължимо заплащане и това плащане да не е извършено към установения за валидността му момент.

В случая не е спорно, че на посочената по-горе дата- 28.08.2024 г., при осъществената проверка от служителите на „Център за градска мобилност“ ЕАД е регистриран паркиран автомобил, на място, попадащо в обхвата на „Синя зона“. Това се потвърждава от приетите в съвкупност писмени доказателства, описани по-горе, които се кредитират от съда, както и гласните доказателствени средства, които съдът възприе с доверие като последователни, непротиворечиви и кореспондиращи на останалите доказателствени източници. В тази насока е и снимковият материал, който представлява веществено доказателство, събрано в хода на административното производство по прилагането на ПАМ, поради което е годно доказателствено средство по смисъла на чл. 39 АПК и има сила и пред съда, съгласно чл. 171, ал. 1 АПК.

По делото е безспорно и че жалбоподателят не е заплатил такса за паркиране в „Синя зона“.

При тези фактически установявания са налице всички изискуеми в кумулативност елементи на фактическия състав на чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, а именно: паркиране на моторно превозно средство в зона, определена за платено паркиране, във време, за което е дължимо заплащане и това плащане не е извършено към установения за валидността му момент.

Спорът е концентриран върху това, дали законосъобразно е наложена ПАМ, доколкото жалбоподателят, който е притежавал и поставил на предното стъкло на автомобила си карта за паркиране на хора с трайни увреждания, не е паркирал на мястото за паркиране на лица с увреждания, обозначено със знак Д 21, тъй като е било заето, а е паркирал на място за платено паркиране в „Синя зона“, и не е заплатил

съответната такса.

Според чл. 99а от ЗДвП карта за паркиране на местата, определени за превозните средства, обслужващи хора с трайни увреждания и използване на улеснения при паркиране, се издава от кмета на съответната община или оправомощено от него длъжностно лице по образец съгласно приложението. Картата е валидна на територията на цялата страна и трябва да отговаря на изискванията на стандартизиран модел на Общността от Приложението към Препоръка 98/376/ЕО на Съвета от 4 юни 1998 г. относно картата за паркиране на хора с трайни увреждания.

В процесния казус, е безспорно притежаването на такава карта, както и че е била поставена на предното стъкло на автомобила, което се потвърждава и от свидетелските показания.

Съгласно преамбюла и посочените в чл.3 принципи, Конвенцията за правата на хората с увреждания /Ратифицирана със закон, приет от НС на 26.01.2012 г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г., в сила от 21.04.2012г. / цели да гарантира достъпна среда и пълноценно включване в обществото. В тази връзка дефинира в чл.2 и понятието „разумни улеснения” за целите на Конвенцията. От друга страна, съгласно чл.4, §1, б.а от КПХУ, държавите- страни по конвенцията, следва да предприемат необходимите стъпки с оглед гарантиране и признаване на пълноценното упражняване на всички права и основни свободи за хората с увреждания, без каквато и да било дискриминация по признак на увреждане. За целта, държавите- страни по конвенцията следва да приемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за прилагането на правата, признати по настоящата конвенция. Изпълнението на държавната политика за интеграция за хората с увреждания има за цел създаване на условия и гаранции за равнопоставеност на хората с увреждания, социална интеграция на хората с увреждания и упражняване на правата им, подкрепа на хората с увреждания и техните семейства.

В подкрепа на тези споделени ценности на договарящите страни и в изпълнение на тези задължения по Конвенцията, Република България закрепя в чл. 53, ал. 1 от ЗХУ правото на хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдых, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии. Според ал. 2, т. 1 на цитираната разпоредба, достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, които се отнасят към елементите на достъпната среда в урбанизираната територия, сред които и достъпни места за паркиране. В случая ответникът е представил информация според извадка от схема, съгласно Приложение 9 към чл.55 от НОДТСО

на паркоместата в процесния район за контрол Принудително задържане 12.1 и 12.2, общият брой паркоместа- 1387 бр., паркоместата в „Синя зона“- 1299 бр. и паркоместата, специално обозначени за паркиране на лица с увреждания и техният процент спрямо общия брой /71 бр., представляващи 5,1%/, съобразно чл.22 от Наредба №РД-02-20-2/26.11.2021 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. В посочената разпоредба, в зависимост от предназначението на сградите и капацитета на паркинга, са предвидени минимален брой места за паркиране на автомобили на хора с увреждания. Предвид изложеното, съдът не споделя възражението на жалбоподателя, че процесната принудителна административна мярка е приложена в нарушение на чл. 53 Закона за хората с увреждания, доколкото установеното право на хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдих, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии, не се засяга от въведените правила за паркиране на автомобили в „Синя зона” на [населено място]. Както всички други граждани на [населено място], хората с увреждания следва да заплатят дължимата такса за паркиране, ако няма налично свободно място за паркиране, означено със знак Д21. В този смисъл не е налице дискриминация или нарушаване на право, гарантирано от закона.

Освен това, доколкото паркирането е извършено в делничен ден, в часовете, за които зоната се прилага и на място, което не е обозначено за ползване от хора с увреждания е ирелевантно обсъждането на твърденията във връзка с наличието или липсата на документ, поставен или не, даващ право за паркиране без таксуване на лице с увреждане (в този смисъл Решение № 1748 от 8.02.2019г. на ВАС по адм. д. № 10406/2018г.). В разглеждания случай фактическата предпоставка за прилагане на предвидената мярка е налице, доколкото е доказано паркиране в определена за платено паркиране зона и във време, за което е дължимо заплащане, както и че това плащане не е извършено към установения за валидността му момент. Т.е. възможността за безплатно паркиране на автомобили на хора с увреждания е предвидена само в случаите, в които паркирането се извършва на определените за хора с увреждания места, а притежаването на карта за паркиране на местата, определени за превозни средства, обслужващи хора с увреждания и използване на улеснения при паркиране не освобождава водача от заплащане на такса в зона за платено паркиране, ако същият не е спрял на

съответното конкретно обособено място /Решение № 9416/12.08.2024 г., по адм.д. № 6548/2024 г. по описа на ВАС, Седмо отделение/. След като жалбоподателят е паркирал на място, което не е предназначено за хора с увреждания, и не е заплатил дължимата такса, с налагане на ПАМ - задържане на ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба“, административният орган е действал напълно законосъобразно.

Не се споделя и възражението на жалбоподателя за несъответствие на наложената мярка с целта на закона. При така констатираното, органа е имал основание и задължение да приложи принудителната административна мярка, за да мотивира жалбоподателя да спазва правилата, свързани с паркирането в „Синя зона” на [населено място] независимо, че както самият той сочи е нарушавал това правило нееднократно. В този смисъл ответникът е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно, без да ги превишава и без да засяга права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която принудителната административна мярка се налага.

Във връзка с аргумента на жалбоподателя за създадена практика при липса на свободно място за паркиране, предназначено за хора с увреждания да се паркира на платено такова в близост, съдът намира за нужно да отбележи, че никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение. Обстоятелството, че до сега не е понасял неблагоприятни за него последици при аналогично поведение, не съставлява основание за отмяна на процесната ПАМ.

Предвид всичко изложено до тук, съдът намира, че жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски в размер на 1000 лева, представляващи адвокатско възнаграждение, които са доказани по основание и размер съгласно представения с отговора на касационната жалба договор за правна защита и съдействие. Възнаграждението е съобразено с фактическата и правна сложност на спора, както и обема на осъщественото процесуално представителство.

*Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 73-ти състав,*

### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Б. А. П. срещу принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП, изразяваща се в принудително задържане чрез поставяне на „скоба“ на лек автомобил „Т. А.“, с рег. [рег.номер на МПС] , приложена на 28.08.2024 г., от „Контрольор



автомобилен транспорт, той и шофьор“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД.

ОСЪЖДА Б. А. П., ЕГН- [ЕГН], да заплати на „Център за градска мобилност“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 1000 (хиляда) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: